

21 Αυγούστου 2016

Οι εκλεκτοί του Θεού Άγιος Σοφιανός και π. Νικόλαος Πέττας στηρίζουν τους πιστούς

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Χαράλαμπος Δ. Κοράκης](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1YC6gg8>]

Ήταν μία εύλογη μέρα. Εορτάζαμε την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του προστάτου του χωριού, του αγίου Αθανασίου τό 2016. Όμως τό απόγευμα της ίδιας ημέρας γνώρισα ένα νεοφανή όσιο, τόν άγιο ιεράρχη Σοφιανό, επίσκοπο Δρυινοπόλεως καί Άργυροκάστρου (+ 26-11-1711) τόν σημειόφορο, μέσω ενός αδελφικού φίλου, του Γιώργου Χριστοδουλόπουλου από τόν Βασιλικό Άχαΐας.

Ὁ Γιώργος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μέ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ, πού τόν διάλεξαν οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Σοφιανός καί τό Τίμιο Ξύλο νά βρεῖ τά ἀπολεσθέντα φυλακτά, πού πέσανε ἀπό τό αὐτοκίνητο ἑνός κληρικοῦ. Μαζί μέ αὐτά βρῆκε μέ τό φάκελο καί δύο βιβλία, πού τό ἕνα ἀπό αὐτά ἐπιγράφεται: «Ὁ ὄσιος Σοφιανός, Ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως καί Ἀργυροκάστρου, ὁ σημειοφόρος († 26-11-1711) καί ἡ Πολυτσάνη Πωγωνίου» καί ἕνα μέ τόν τίτλο: «*Νέαι ἡγιασμένα μορφαί εἰς τόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) καί ἡ πρεσβυτέρα τοῦ Ἀνθῆ (1943-6.12.2012)*». Ἐπίσης ὑπῆρχε καί μία εἰκόνα μέ τήν μορφή τοῦ ἁγίου Σοφιανοῦ ἀνάμεσα στά ἀπολεσθέντα πράγματα, πού ὅταν τήν ἀντίκρισα μέ μαγνήτισε πνευματικά.

Δέν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ τόν ἅγιο ἱεράρχη Σοφιανό, ἀλλά εἶχα ἕνα μήνυμα στήν ψυχὴ μου, λές καί τόν ἤξερα. Τό πρόσωπό του ἦταν γαλήνιο καί ἡ φυσιογνωμία του γλυκιά καί ὄχι ἄγνωστη. Ἀσπάσθηκα τήν εἰκόνα (ἡ ὁποία εἶναι στόν εἰκονογραφικό τύπο τοῦ ἁγίου Μακαρίου του Νοταρᾶ) καί τόν παρακάλεσα νά παρέχει στήν οἰκογένειά μου θερμὴ χριστιανικὴ πίστη καί κατὰ ἄμφω υἰεία, ὥστε νά ζήσουμε μία ἐν Χριστῷ ζωὴ, ὅπως τήν θέλει ὁ Κύριος.

Ὅσο ἤμουν προσηλωμένος στήν εἰκόνα τοῦ θεοκίνητου ἱεράρχη καί κρατοῦσα τό ἱερό λείψανο, αἰσθάνθηκα ὅτι ἀπόκτησα τεράστια δύναμη καί θάρρος πνευματικό. Συναισθήματα πνευματικὲς δυνάμεις, πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποτυπωθοῦν στό χαρτί. Σκέφτηκα: «Ἄγιέ μου, εἶμαι τόσο ἁμαρτωλός πού, ἀπό ὅτι θυμᾶμαι, δέν ἀξιῶθηκα ἐπίσκεψη κανενός Ἁγίου».

Τό ίδιο βράδυ, μέσα στην αναστάσιμη αυτή περίοδο, κόντευε νά ξημερώσει, καί στόν ύπνο μου έμφανίσθηκε ὁ ἅγιος Σοφιανός μέ κατάλευκη γενειάδα καί ἀστραφτερά λευκά καί χρυσά ἀρχιερατικά ἄμφια, ὅπως ἦταν στήν εἰκόνα πού εἶναι τοιχογραφημένη στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Σεραφεῖμ Τρικόρφου ἀπό τόν ἀγιογράφο Κων. Βαφειάδη (τήν ὁποία ἐκ τόν ὑστέρων πληροφορήθηκα ὅτι τήν εἶχε ἐπιμεληθεῖ ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου Σοφιανοῦ, ὁ π. Νεκτάριος Πέττας). Τόν εἶδα τόν Ἱεράρχη στραμμένο στά τρία τέταρτα τοῦ σώματός του. Πίσω ἀπό τήν ἱερή μορφή του ξεπρόβαλαν φωτεινές κάμαρες καί τό ἐσωτερικό κάποιας ἄγνωστης γιά ἐμένα λιθόκτιστης ἐκκλησίας (ἀναφέρω ἀπό τήν ἔρευνά μου ὅτι ὁ Ἱεράρχης στερεῖται Ναοῦ στήν Ἑλλάδα, πού νά τιμᾶται στό ὄνομά του). Γύρω του ὑπῆρχε ἄπλετο φῶς, πού προερχόταν ἀπό τίς κάμαρες καί ἦταν τόσο φωτεινό, πού δέν μπορούσε κανείς νά τό ἀντικρίσει γιά πολλή ὥρα. Ἐνῶ προσπαθοῦσα νά ἀνάψω τά καντήλια τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὁ ἅγιος Σοφιανός μέ κοιτοῦσε καί μέ ὕφος προστατευτικό μοῦ εἶπε: «Ἐσύ κάνε τήν δουλειά σου!» Μέ τήν παρουσία του στό ἐνύπνιό μου, ὁ ἅγιος ἀγωνιστής γιά τήν ρωμιοσύνη ἐπίσκοπος, μοῦ ἔστειλε τό μήνυμα ὅτι μέ ταπείνωση, ἀγάπη, προσευχή καί πίστη, θά πᾶνε ὅλα καλά καί ὅτι θά εἶναι στό πλευρό μας στούς μεταβατικούς καί ὑποπτους αὐτούς καιρούς πού βιώνουμε.

Φανταστεῖτε ὅτι ἔγινα καί ἐγώ, ὁ μεγαλύτερος ἁμαρτωλός, ἀποδέκτης τῆς γαλήνης τοῦ ὁράματος τῆς ἀληθινῆς θρησκείας μας! Ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ ὅτι πάντα εἶχα ψηλά τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό γιά τόν ἀγῶνα πού ἔδωσε γιά τό ρωμαίικο γένος, τήν ἐλληνική γλώσσα καί θρησκεία καί γιά τίς προφητεῖες του. Μέ τό μπαστουνάκι του, μάς ἔδειχνε -καί ἀκόμη μάς φανερώνει- τί πρέπει νά προσέχουμε καί τί νά φυλάμε μέσα στήν καρδιά μας. Κάτι ἀνάλογο διάβασα, μέ αὐτή τήν ἀφορμή, ὅτι ἐπιτέλεσε καί ὁ ὁσιος Σοφιανός, πού μάλιστα εἶναι πρόδρομος τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ.

[Συνεχίζεται]

<http://bitly.com/2bqWWto>